

Publicerad 2018-05-30 20:13 av Only\_Theresa

*En text som kom till mig när jag bestämt mig för det livsomvälvande beslutet att slita upp mina rötter än en gång.*

### **Flyttfågel**

Det är en kväll på vårens sena kant.

Blommorna har återuppstått, och fåglarna har flyttat tillbaka.

Temperaturen är på stadiga plusgrader, och ikväll är en stjärnklar natt.

Medan jag insuper den sena vårkvällen, där vinden är stilla och stjärnorna verkar vaka över mig, känns det som ett farväl. Ett smärtsamt och utdraget farväl, men samtidigt vackert i all sin vemod. Det är sorgset, men samlat, accepterat, lugnt. På lika villkor nästan.

När jag var mindre undrade jag alltid över

hur det skulle kännas att ta klivet, breda ut vingarna och lita på att allt skulle gå bra.

I vuxen ålder har jag inte längre sådana funderingar.

Jag vet hur det känns.

Men en ny tanke finns nu hos mig

För när jag breder ut vingarna för andra-, tredje-, fjärde gången, känns det precis som den första.

Men...

När en fågel står där för andra-, tredje-, fjärde gången och förbereder sig för vinden under vingarna, funderar den då på om vingarna kommer bära? Funderar den på om det är den här gången som himlen släpper taget och marken kommer komma susande mot den medan vinden skriker hånfulla ord i dess öron? Eller vet den med sig att oavsett hur det går, finns det något vackert i att se världen från himlens perspektiv, och att vi alla ska störta någon gång?

Jag tar ett sista andetag medan jag skådar upp mot himlen. Undrar om stjärnorna kommer fortsätta vaka över mig. En lätt bris rör sig sakta mot mig, och smeker min hud på det allra ömmade sättet. Inga glåpord hörs i dess milda gråt, bara sorg och vemod. "Det var oundvikligt", säger den och ger mig en sista kram, innan den lämnar mig att sprida ut mina vingar och flyga.

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Only\_Theresa med Poeter.se id #28433 innehar upphovsrätten